

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 16. januarja.

Ko je nekaterim hrvatskim dijakom na misel prišlo o priliki Gambettine smrti telegrafovati sočutje in sožaljenje predsedniku francoske republike Grévy-ju, je „Deutsch. Zeit.“ na Dunaji rekla pogljiivo in prezirajoče, da se ima ta izliv hrvatskih src pripisovati le temu vzroku, da so še, kakor Slovani sploh, v kulturi toliko zaostali! Še huje se pa godi Čehom v nemškem časopistvu. Naj store kar hočejo in naj se loté katerega posla jim drago, Nemci ne pripoznajo nikdar jednega lasa na njih, ki bi bil ne rečemo hvale, ali vsaj priznanja vreden. Vse, kar Čehi podvzamejo, je pri Nemcih bedasto, neumno ali pa surovo in barbarično; — Čehi nemajo nobenega dobrega čuta, pri njih je vse hudobno, sprideno in do dna pokvarjeno. V resnici, ako bi kak inostranec začel poznati češki narod iz samih nemških časopisov, moral bi si misliti, da je to taka sodrga in tak izmeček človeštva, da bi bilo bolje, ko bi se danes zemlja odprla in vse skupaj požrla za večne čase. V „barbarstvu“ pa jih nadkričujejo v nemških očeh ob sebi se umeva v prvi vrsti naši severni bratje Rusi. Ne davno smo brali v nemških novinah članek o ruskem popovstvu. Tu so pa že ruski svešteniki tako popisani, kakor pravi na duhu in na srci gnjili, pravi pravcati evangelijski gobovi možje. Vsakdo, to prečitavši, moral se je čuditi, kako je vendar možno, da tako „sprideno“ duhovenstvo vodi duševno že nad tisoč let ruski narod.

Ko je bil 1876. leta nek Brodski Poljak, mestni odbornik v Odesi, za nekoliko časa po vladi iz tega mesta administrativno prognan, kričali so vsi nemški časopisi, da je to nečuvno barbarstvo, in da kaj tacega se more jedino le v Rusiji pripetiti! Ko se sedaj v Baltiških pokrajinah proti nemškim trinogom, katerih je komaj sto tisoč na broji, gibljejo potlačeni Estonci in Litvanci, katerih je nad dva milijona in ki so bili do sedaj pravi nemški robovi v Rusiji, kriče spet nemški listi soglasno, da kaj tacega morajo samo ruski „barbari“

sprožiti in odobravati, ker se ruska vlada nekoliko za pravice toliko tlačanih in zatiranih Estoncev in Litvancev zavzema.

Ta in jednaka razmišljanja se nam urivajo dan za dnevom pri neprestanem, neizpremenjenem in neizpremenljivem psovanji in obrekovanji slovanstva od strani naših nemških sosedov. Se ve, da to ni sad novejšega časa, temveč, — ne vemo, kako bi rekli, — prirojena strast naših nemških „priateljev“ od pamtiveka. Že od nekdanj, kar zgodovina pomni, so se postavljali naši sosedje, kakor znani evangelijski farizeji v templji in so kazali pred celim svetom na nas Slované kakor na colnarje z besedami: Glejte kakšni neotesani barbari so to, kakšni kulturonoši smo pa mi!

Pri nobenem narodu se beseda „kultura“ tako čestokrat ne upotrebljuje in ob jednom zlorabi, kakor pri Nemcih. Človek, ako to prežvekovanje „kulture“ dan za dnevom čita, ne bi mogel verjeti, da se je moglo v nemškem središču, v Berlinu, (ali kakor Nemci pravijo „in Spree-Athen“) tako nezaslišano barbarstvo pred 30 leti izvrševati, o katerem ne najdeš kaj sličnega v slovanskih analih 19. stoletja, niti pri katerem drugem evropskem narodu.

Znano je, da je slavni nemški pesnik, pisatelj in učenjak Gottfried Kinkel 14. novembra lanskega leta umrl v Curigu na Švicarskem kakor vseučilišni profesor poezije in povestnice umetelnosti. Rodil se je leta 1805. v mali vasi pri mestu Bonnu. Habilitiral se je 1845. leta na Bonnskem vseučilišču kakor privatni docent in je dobil 1846. leta poklic na berlinsko vseučilišče, kateri pa ni vzprijel. Naj bolj slavnega je naredila moža epopeja „Otto der Schütz“, katera je doživela čez 50 natisov, — isto tako je popularna njegova pesen „Das Männerlied“. Ta nemški učenjak in pesnik bil je 1849. leta kot Badenski ustajnik od Prusov ujet in na smrt obsojen samo zavoljo političnega republikanskega mišljenja in prepričanja. Po velikih prošnjah vsega nemškega izobraženega sveta spremenil je tedanji pruski kralj to smrtno kazen v doživotno

teško ječo. Odpeljali so Kinkel-a v jetnišnico v Spandau. Tam so slavnega nemškega pesnika in vseučilišnega profesorja zaprli mej najprostejše in najbolj ostudne tollovaje, mej proste razbojnike, morilce in tatove. Moral je vsak dan tkati od ranega jutra do poznega večera, tako, da je imel vse prste krvave in pozneje mu je vsled tega na prstih koža postala tako trda in debela, kakor na petah. Ako ne bi bil v tkanji svojega „pensuma“, naloženega mu po jetničarji, ob tednu dovršil, pretila mu je telesna kazen z leskovačo; — čitati ni smel družega, kakor sv. pismo in to le ob nedeljah! To je trajalo celo leto do novembra 1850. leta, ko ga je njegov genijalni učenec Karol Schürz, zdanji severno-amerikanski minister in senator, rešil iz tega peklenkega groba. Le po tem potu se je posrečilo Kinkelu zbežati v London, od koder se je pozneje preselil v Švico. V nemško cesarstvo ni hotel nikdar več nazaj, akoravno so mu bila vrata po amnestiji odprta. Tako so ravnali vsemu svetu „kulturonoši“ Nemci z jednim njihovih najslavnejših duševnih velikánov, in ob jednom vseučiliščnim profesorjem!

Vprašamo zdaj: je-li v povestnici tega stoletja pri katerem slovanskem plemenu od belega do črnega morja, od Triglava do Urala tak ali vsaj sličen barbaričen čin zabeležen? Brez primisleka in z lahko vestjo smemo odgovoriti, da kaj tacega pri nas Slovanih sploh po naši naravi in čudi niti mogoče ni! Rusi pošljejo tacega moža, ako ni vladi ušeč v Sibirijo, kjer mu dajo polno prostost, da jim pri prvi priliki, kedar se mu zljubi, lahko uide, kakor je to storil Mihael Bakunin in mnogi drugi pred njim in za njim.

Mislimo, da bi bilo bolj shodno in pravilno, ako bi Nemci poprej velik brun barbarstva in nasilstva iz svojega očesa izpulili, predno se usojajo zaletavati se v reso v slovanskih očeh. Ali pometanje pred lastnim pragom pa ne gre našim oholim in prevzetnim sosedom na noben način v glavo, ako bi jim o tem še tako lepe in koristne članke ali celo knjige pisali!

LISTEK.

Pogled v Idrijsko dolino.*)

(Spisal Črnologar.)

Idrija! Kolikokrat so te že opisovali pisatelji raznih stanov in raznih narodnostij! A vsi, brez izjeme, počenši s starino Valvazorom, proslavljajo tvojo lego, tvoje griče in hribe, tvoje „bele hišice“ s „prijaznimi vrtiči“, cerkve in rudniške stavbe! In vsi ti razni pisatelji spravili so me v ne malo zadrego, in skoro ne vem, kako bi začel, da bi me ne zadela ostra pušica priobčena pred meseci tukaj pod črto.

Poludne je zvonilo po idrijskih cerkvah, ko sem dospel do prvih hiš na mestu, kjer je nekdanj stala žgalnica ali „prejnuta“ (Brennhütte), kakor govorijo staro in mlado v Idriji.

Orjaški, že porašeni nasipi nad cesto in pod njo pričajo, da se je v teku stoletij mnogo rude žgalo. In kateri Idrijčan se ne spomina živahnega gibanja, ki je trajalo tu po priliki do 70. leta? V minolem desetletji pa so podrli nepopolne žgalnice in združili vsa tovarniška dela na nasprotni strani Idrije, kjer se še zmirom stavijo nove peči.

Rudniško vodstvo sezidalo je na tem kraji več hiš za rudarje (Berghaus). To hvalevredno početje ima le jedno slabo stran, da so hiše preblizo tovarne. Ako je hotelo rudniško vodstvo napraviti zdravih stanovanj, poiskalo bi bilo lahko drugod potrebnih prostorov.

Tukaj stoji pod cesto tovarniška lončarija, staro na polu podrto poslopje, ki preti vsak trenotek podkopati pod seboj v prahu delujoče lončarje. Skrajni čas je že, da se poruši ta podrtija.

Tesna dolina odpira se pri tovarni v kotlino, obdano na okrog z visocimi, strmimi hribi.

Pustivši tovarno na levi, onstran Idrije, pelje

te cesta pod prijazen „hribec“, čegar vrh krasi cerkva sv. Antona in v bregu nad cerkvico „kulvarija“ s križevim potom, ki je, rekel bi, mestu pravi in jedini kras. Raz hribca se ima lep razgled na mesto, in le škoda, da ni pripravnejšega pota do vrha.

Tolminska cesta združuje se z logaško v mestu pri mostu čez Idrijo.

Mesto Idrija šteje dandanes 4200 prebivalcev, ki si večinoma služijo svoj kruh pri c. kr. rudniku za živo srebro. Od rudnika neodvisni so le trgovci in nekaj rokodelcev. Nepravilno zidano mesto ima značaj nemških rudarskih mest. Stavili so namreč v prejšnjih časih hiše, kjer je bilo kaj prostora, na ravnem ali v bregu. Večidel so vse polu zidane, polu lesene s strmimi z lesom kritimi strehami. Te „bele hišice“ obkoljene s sadnim drevjem in „prijaznimi vrtiči“ prouzročujejo prijeten utis, če se ogleduje mesto raz kako višino. Priznati se mora, da idrijski rudar ljubi čednost ne le na obleki, nego

*) Glej št. 193 „Slovenskega Naroda“ od 1. 1881.

O slamnikarstvu.

—n. Kranjska je pred vsem kmetijska dežela in zategadelj moramo skrbeti, da se kmetijstvo kolikor moč pospešuje. Vsaka domača obrtnost, ki jemlje ali slabi kmetijstvu potrebne delavske moči, je škodljiva. Dobra pa je domača obrtnost, ako se tako vrši, da kmetijstva nič ne ovira. Za tako smatramo pletenje kit za slamnike v domžalske okolici. Dokler in kedar je kaj kmetijskega dela, nihče ne plete, po zimi je pa vse pri kiti. Akoravno je zaslužek pri pletenju pal že za polovico, je vendar še precejšen z ozirom na to, da je tamošnjim prebivalcem kmetijstvo prva in glavna skrb in vse, kar pri pletenju dobe, le postranski zaslužek. Nam so dobro znane le kake dve, tri občine, in rečeno velja le o teh, akoravno mislimo, da tudi drugod v okolici, kjer se s pletenjem pečajo, niso razmere dosti drugačne.

To je v kratkem, kar smo pisali v prvi polovici oktobra lanskega leta, tedaj prej, preden se je zima in pletenje začelo. Letos 10. januarja je pa prinesel „Slovenski Narod“ popis iz ljubljanske okolice, ki nam odgovarja tako-le:

„Nedavno je pisal neki g. dopisnik nekoliko člankov v „Slovenski Narod“, v kojih se je izrazil, da se ljudstvo mnogo bolje počuti, ako ne zanemarija kmetijstva, in pravi, kako dobro da izhaja ljudstvo okolu Domžal, koje se le po zimi s pletenjem bavi. Jaz moram temu žalibog oporekati. Ljudstvo si zasluži s pletenjem kit dan danes tako malo, da se komaj slama splača ubogemu kmetu in da faktično dela zastoj. Dokler ni bilo tirolskih podjetnikov, je bila kupčija s slamarijo izvrstna, kajti prosto ljudstvo je korespondiralo s fabrikanti v Pešti in Bukareštu. Toda sedaj je vse proč! Nikjer ne kaže več ubogemu kmetu kaj dobička, ker se mu niti delo ne splača. Tako je stanje v resnici in nič drugače. Nikakor ne moremo reči, da so vzrok te nesreče tirolski podjetniki, koji imajo že mnogo tovarov in se jako pošteno obnašajo v naši deželi, pač pa je vzrok konkurenca z družimi deželami.“

Naravnost povemo, da nas veseli, da se je še kdo oglasil o tej zadevi, ker več oči več vidi. Le, ako vsestranski in natančno spoznamo domače gospodarsvene razmere, moremo nasvetovati, kje in kake pomoči je treba. G. dopisnik pravi, da nam mora žalibog oporekati in na videz je res z nami navskriž, ali v resnici nam ne oporeka in le popolnuje naš omenjeni spis.

Mi smo se pred vsem ozirali na kake dve, tri nam dobro znane občine v kamniške okolici, kjer se, dokler niso prišli tirolski podjetniki v našo deželo, s pletenjem niso skoro nič bavili. Ko so pa ti prišli, je pa vse začelo pletiti. Pletli so in pletle po zimi, kedar ni družega dela. Zaslužek je bil s početka izvrsten, sedaj se je pa zelo znižal in sicer, kakor pravi dopisnik, zaradi konkurence z družimi deželami, ali vendar je še zmerom precej boljši, kot nekdanj pri kolovratu.

G. dopisnik iz ljubljanske okolice se pa morda ozira, kakor se kaže iz besedij „dokler ni bilo tirol-

skih podjetnikov, je bila kupčija s slamarijo izvrstna,“ na take vasi (Študa, Ihan itd.), kjer so so že zdavnaj prej ne samo s pletenjem kit nego tudi s šivanjem slamnikov zelo pečali, kateri kraji pa nam niso dosti znani. In ker pravi, da so korespondirali s Pešto in Bukareštom, si moramo pač misliti, da so se nekateri bolj bavili s slamnikarstvom nego s kmetijstvom. Da so morali veliko zaslužiti, pač radi verjamemo, ker drugače bi se Tirolci najbrže ne bili naselili. S tirolskimi velikimi podjetniki prejšnji slamnikarji gotovo niso mogli konkurirati in zgubili so svoj dober zaslužek in pali morebiti še celo v največjo revščino. In zdaj tudi Tirolci ne morejo tako dobro izhajati in tako drago kit plačevati kot s početka, baje, ker jim je konkurenca z družimi deželami na poti in, da bi mogli uspešneje konkurirati, si hočejo filijale napraviti celo v daljnji Ameriki. Tedaj sama konkurenca in boj za obstanek!

Ako pravi g. dopisnik, „da se komaj slama splača ubogemu kmetu“, se to menda ne sme prav po besedi umeti, ker se tudi pri najbolj ordinarnem pletenju, pri tako imenovanem „faču“ in „saku“, vendar nekoliko zasluži. Ampak g. dopisnik misli najbrž, da plačilo za kito ni v pravej razmeri s časom, ki se potrebuje za njeno izvršenje. Mogoče, da se je zaslužek zopet zmanjšal, kar pa mi ne vemo, ker letošnje zimo nismo imeli prilike obiskati ondotnega kraja. G. dopisniku iz ljubljanske okolice se zdi zaslužek pri pletenju prepičel. Pri trdimu mu radi, ako si misli pletenje kot obrtnost, ki se opravlja „handwerksmässig“, kajti družina, ki bi se bavila le s pletenjem, bi se ne mogla živiti. Ali znano je, da smo mi govorili o pletenju le kot domačej obrtnosti, ki se vrši le tačas, ko ni družega dela. Ako zasluži vsak le 10 kr. na dan, je to taka svota v kmetiskem budgetu, ki se ne da z lepa pogrešati, je to precejšen zaslužek v primeri z onimi kraji, kjer nimajo nobene domače obrtnosti.

Končajmo z besedami, ki smo jih že večkrat izrekli v tem listu: Pri nas se mora pred vsem pospeševati kmetijstvo, ono ima najsolidnejšo podlago in mu tudi konkurenca ne more toliko škodovati kot obrtnosti. Domača obrtnost je dobra in se more priporočati le kot postransko delo, ker le na ta način je mogoče, ako se uniči v konkurenčnem boju domača obrtnost, da se z njo vred ne uničijo tudi delavci kmetije.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. januarja.

Včeraj ob enajstih bila je prva seja **državnega zbora** po praznikih. Predsednik dr. Smolka javlja Najvišjo zahvalo za voščila zbornice ob priliki rojstnega dne Nj. Veličanstva cesarice in praznovanja 600letnice Habsburškega vladanja. Novoustopivši člani grof Fran Attems, Gustav Hirsch in dr. Vieltuth store obljubo. Finančni minister preda predlogo glede podpore po povodnji poškodovanim krajem Koroške. Poljedelski minister predloži načrt postave za urejenje reke Adiže. Justični minister predloži načrt zakona, za-

devajočega stavbo sodnijskega poslopja v Marcheggju. Načrt postave o akcijskih družbah odda se odseku 24 članov. — Na to utemeljuje dr. Roser svoj nasvet, da se ustvari postava proti ponarejenju in popačenju hrane in pijače. Ako si želimo zdravih, močnih ljudij, treba temu važnemu vprašanju več pozornosti nakloniti. Popačenje živeža je že vrlo staro, že v rimskem pravu se nahajajo postave proti njemu. Naj se napravi za to posebna kolikor možno ostra postava in uspešno nadzorovanje v posebnih preiskovalnih postajah. Druga neprilika je vedno množeca se draginja živeža, tudi ta bode trkala jedenkrat na vrata parlamenta, kakor zdaj socialno vprašanje. Poleg visoke carine je tu vzrok posredovalna kupčija. Tudi v tej zadevi bode treba primernih naredeb. Govornik priporoča svoj nasvet ter predlaga, naj se odkaže odseku kazenskega zakona. Ta nasvet podpira gorko dr. Kindermann, poudarjaje, kako se celi vozovi mavca prevažajo, ki se potem primešavajo moki. — Poslanec dr. Menger utemeljuje svoj nasvet, zadevajoč obdačenje krošnjarstva in premakljivih kupčijskih zalog. — Članovi obrtnega odseka snidejo se danes k seji, v katerej se jim bodo naznanile nameravane premembe obrtno novele, kakor jih želi komisijon gospodke zbornice, da bodo zamogli po tem urediti svoje stališče.

Razglašuje se postava o **vojaškem naboru** za leto 1883., s katero se dovoljuje za stalno vojsko (in mornarsko) 55.922 mož in za dopolnitveno re-servo 5592 mož vojakov-novincev.

Nepričakovano zaprta jezuitska cerkev v **Lvovu** se tako-le tolmači: Rektor jezuitskega konventa, pater Kaminski, dobil je bil brezimenno pisanje, v katerem se napoveduje za nedeljo demonstracija v cerkvi. Ker se v Lvovu baš vrši velika socialistna pravda, se je ta vest zdela verjetna in jezuitje so v sporazumljenju s policijo zaprli cerkev. V dnevnem raportu policijskem stoji lakonično: „Jezuitska cerkev ostane do torka zaprta za ozirom na varnost občinstva“. V nedeljo imela je policija več hišnih preiskav. — Poročilo nekaterih poljskih listov, da bi se bil v rusinsko veleizdajsko pravdo zapleteni pater Naumowicz potem, ko je bil izključen iz rimske cerkve, obrnil v Rim za restitucijo s preklicom vseh njegovih izjav, se baje ne potrdi; marveč se trdi, da je prošt Naumowicz prestopil k iz-točnej pravoslavnej veri. Sv. očetu poslal je baje deset pol obsežno pismo, v katerem hoče dokazati, da je zveza grško-katoliške cerkve z Rimom nemogoča in da je prestop zjedinjenih k starej veri nezogiben. Nekateri stavijo celo prej imenovano novico o jezuitski cerkvi v zvezo z Naumowiczem.

Vnanje države.

Miroljubni **ruski** list „Golos“ imel je zadnje čase veliko prestat; od treh stranij, iz Berolina, Moskve in Petrograda so ga napadali. „Mosk. Vedomosti“ so ga obdolževale, da je oficijozen organ ruskega ministra vnanjih zadev ter da je nepatriotičen in da služi poljske stvari. Zanimljivo je vedeti, zakaj da je Bismarckov organ „Nordd. Allg. Ztg.“ tako hlastno popadel za to prvo natolcevanje, trdeč celo, da je francoski list. „Golos“ je namreč, dasi uvaže v vrednost rusko-nemškega prijateljstva in nevarnost boja z Nemčijo in Avstrijo, vendar zadnje čase bolj energično kakor vsaki drugi ruski list kazal na velikanska utrjenja Nemčije ob ruske meji in dokazoval, da ima Rusija proti napadu od zahoda jako slabo utrjene meje. Od tod tedaj ljubeznjivosti nemškega lista! „Golos“ odgovarja tem napadom in pravi, da ni oficijozen, da je vedno zagovarjal miro-ljubno politiko, da bi pa moral biti slep, ako

tudi v svojem stanovanju. Posebno ženski spol zasluži, da se ga pohvali.

Najznameniteje poslopje v mestu je grad „Gewerkenegg“ (narodu neznano ime) na zapadni strani mesta, ki ima dvorišče in tri stolpe. Grad je sedež c. kr. rudniške gosposke, c. kr. okrajne sod-nije, itd. V njem se hranita živo srebro in cinober. Pod gradom stoji ob mostu čez potok Nikovo ka-pela sv. Ivana; onstran mostu pa dobro poznana narodna hiša g. St. Lapajnet. Nekoliko hiš loči ka-pelico sv. Ivana od ponosnega poslopja, ki ni v nikakejšnji primeri z družimi mestnimi hišami. Na pročelji nosi pod rudarskim kladivom nemški napis: „K. k. Werks-Volksschule!“ Po najnovejših zahtevah zidana šola ima celo sobe za „garderobe“, („grdo robo“ rekel je jezičen Idričjan). Dvomilo se je že, da bi bile te sobe potrebne, kajti za silo oblečena mladina pač nema uzroka, še to malo sla-čiti. V bregu nad šolo je najstarejša, prvotno v go-tiškem slogu zidana cerkev sv. Trojice.

Primerno prostorna mestna farna cerkev

sv. Barbare na glavnem trgu ima pet altarjev, močne in lepo ubrane orglje in nove zvonove, katerih največji tehtja 46 stotov. Temeljni kamen tej cerkvi položil je 1628. l. znani reformator ljubljanski biskup Toma Hren.

V „cesarske gostilni“ poleg cerkve točilo se je še pred nedavnim „na cesarsko“ rudarjem ceno vino. Idrijska Čitalnica ima ondu v prvem nad-stropji svoje prostore.

Čitalnici ravno nasproti, mej glavnim in šol-skim trgom, stoji rudniški hram za žito. Zasta-relo poslopje nema sicer nobenih posebnosti, a zna-menito je vendar radi okusne in zdrave „polente“, katero je pred leti iz smrdljive (?) koruze na ne-poznani način kuhal tukajšnji magacinski oskrbnik, hoteč nezadovoljnim rudarjem dokazati, da sparjena, smrdljiva koruza (tako so rudarji prejimali) ni zdravju škodljiva! Ta iznajdba je, se ve da, ostala tajna, ima le krajevni pomen in velja le za one čase. —

Oskrbnikova „polenta“ spomina me „strokov-

njaške“ komisije, obstoječe iz ranocelnika in konjederca, katera je c. kr. urad k Fari poslal, da pregledata in kot „strokovnjaka“ izpovesta, je-li crknjen bik poginil radi škodljivega upliva idrijske tovarne za živo srebro ali vsled katere koli druge bolezni!

Idrija ima tudi svoje gledališče, katero je blaga cesarica Marija Terezija dala sezidati. Po jako nepristojnej vnanjej obliki je težko uganiti, da je hram Taliji posvečen, ako ne bi imelo napisa: „K. k. Werkstheater“. Gledališče je leto in dan zaprto. Le redko kedar igrajo tuji nemški igralci; idrijski diletantje isto tako niso za gledališče po-sebno uneti.

Poleg gledališča so na šolskem trgu še jedina idrijska kavarna, jedina lekarna in paralelno s to sedaj predelana nekdanja rudniška glavna šola, v katerej so nam razsvitljeni možje s palico ubijali nemščino v trde slovenske buče.

(Konec prih.)

bi prezrl nemške priprave obruskeje meji, katerih velikost se ne daje pomanjševati z zatrjenjem miroljubja. Ne iz sovraštva do Nemčije, ampak iz ljubezni do Rusije smatra si za svojo dolžnost n. to opozarjati.

Nemški učenjak **Mommsen** bil je tudi pred drugo instancijo oproščen zatožbe razžaljenja kancelarja kneza Bismarcka. Vsled te oprostitve godile so se razne demonstracije za učenjaka in to je baje živce mogočnega kancelarja tako razburilo, da je Mommsen za najbolje spoznal, umakniti se mu za nekoliko časa izpred očij ter se bode najbrž podal v Italijo.

Dopisi.

Iz Gorice 11. januarja. [Izv. dop.] Danes ob ednajsti uri zbralo se je bilo kljub slabemu vremenu na poziv našega poslanca dra. Tonkli-ja, predsednika političnega društva „Sloge“, v prostorih goriške Čitalnice lepo število rodoljubov iz Gorice in dežele v posvetovanje jako važnega in zanimivega programa. Prva točka dnevnega reda bila je predlog o ustanovi slovenskih otročjih vrtov v Gorici. Ko je g. predsednik „Sloge“ razložil namen in potrebo takih zavodov za otroke mej 4. in 6. letom iz narodnega in državnega stališča, bil je predlog z živahnimi dobro-klici in navdušenjem jednoglasno sprejet. K drugi točki dnevnega reda: o ustanovi ljudske posojilnice za Goriško po že izdelanih pravilih, govoril je g. Povše, ravnatelj slov. dež. kmetijske šole v Gorici, dokazal potrebo in korist posojilnice v kratkem a jedernatem govoru ter odbijal s tehtnimi razlogi vse pomisleke zoper ustanovitev teh nam neobhodno potrebnih zavodov. Z navdušenjem sprejetemu govoru sledilo je jednoglasno odobravanje predloga. Na odborov predlog voljeni so bili na to v osnovalni odbor posojilnice jednoglasno sledeči gospodje: dr. Nikolaj Tonkli, odvetnik v Gorici, predsednikom; dr. Aleksij Rojic, posestnik in zdravnik v Gorici, namestnikom; č. g. Kravanja, nadškofijski tajnik v Gorici, denarničarjem; č. g. dr. Gregorčič, bogoslovja profesor, kontrolorjem; in g. Berbuč, c. kr. višje realke profesor, tajnikom. Priporočamo tem gospodom, da se takoj in resno poprimejo dela ter ustanovijo zavod, od katerega pričakuje dežela ne le gmotne pomoči, temveč tudi prospeh narodnega in duševnega razvitka; zadnji je od prvega odvisen, kajti, kjer vlada siromaštvo, kjer izsrka skrb za vsakdanji kruh vse moči, tam ni duševnega napredka pričakovati. Dežela jim bode hvaležna, Bog pa naj blagoslovi njih delo!

Predlog, da predloži odbor „Sloge“ visokemu naučnemu ministerstvu peticijo z namenom, da napravi pri tukajšnjem izobraževališči za učiteljice poseben tečaj za pouk v vodstvu otročjih vrtov ter združi z zavodom jeden otročji vrt, bil je brez debate jednoglasno sprejet.

Prav živahna debata pa se je unela pri razpravi četrte točke dnevnega reda, namreč o peticiji do vis. naučnega ministerstva in do vis. državnega zbora za upeljavo slovenskega kot učnega jezika na c. kr. deški šoli in na c. kr. dekliški šoli v Gorici. Odborov predlog, da bi se poučeval na imenovanih zavodih nemški jezik kot obligatni jezik v 3. in 4. razredu, bil je pri deški šoli z vsemi, pri dekliški šoli z vsemi, izvzemši jednega glasu, zavržen. A sprejet je bil predlog, da naj bosta zavoda izključljivo slovenska, ne da bi se čas na teh ljudskih šolah z učenjem nemščine tratil. Brez ugovora je bil dalje sprejet predlog, da se upeljejo na tukajšnji gimnazij in realki v nižjih razredih vsi trije razredi s slovenskim in italijanskim učnim jezikom za vse predmete.

Pri volitvi novega odbora pokazala je dežela po svojih zastopnikih zopet jasno, da ima popolno zaupanje do našega poslanca dra. Tonkli-ja in da mu je hvaležna za njegovo trudapolno a uspešno delovanje za slovenski narod. Z burnimi živio-klici in navdušenjem sprejeli so navzoči zastopniki naroda iz vseh krajev naše male a ljubljene domovine predlog, da se voli per acclamationem g. dr. Josip Tonkli zopet predsednikom našega političnega društva „Sloga“. V odbor so bili voljeni po predlogu jednega društvenika sledeči gospodje: dr. Gregorčič, Jeglič,

Povše, dr. Nikolaj Tonkli, dr. Rojic jun., Nanut, Kobal, Mašera in Kocijančič.

S tem je bil občni zbor končan ob 1. uri popoldne. Navzoči odborniki „Sloge“ izbrali so si potem dr. Gregorčiča za podpredsednika, g. Povšeta za tajnika in g. Jegliča za denarničarja.

Domače stvari.

— (Današnja „Laibacher Zeitung“) ima jako zanimljiv uvodni članek, čegar nekateri stavki se odlikujejo po upravn lapidarnej jasnosti. Odgovarjajoč ustavovernemu lističu v znani Plenerjevej zadevi, jako odločno odvrča mnenje, da bi bil uradnemu listu nalog, braniti ustavoverno, vladi sovražno stranko, katera naj se sama brani in pravi na dalje: „Mi se sploh ne angažiramo za strankarske moze, ko bi tudi pripadali vladi ne nasprotujočej stranki. Naša naloga in dolžnost je jedino, potezati se za vlado, kjer se ona napada, — za vlado in tiste javne funkcionarje, ki delajo v duhu vlade in jo podpirajo. Dobro tedaj zapomniti: mi se tedaj ne angažiramo za uradnike, ki svoj poklic in zaveze svoje prisega tako zelo prezirajo, da se javno družijo s propagando proti vladi, da nastopajo kot agitatorji za stranko, ki hoče propast vlade in njenim pomirljivim namenom nasproti vztraja na stališči trde negacije. Sedanjej vladi mi to visoko cenimo, da je tolerantna proti inomislečim in da pri volitvah in enakih prilikah uradnikom ne krati svobodnega uporabljanja državljanskih pravic. A ta toleranca ima svojo mejo.“

„Nobena vlada na svetu, ako neče postopati samomorno, ne more in ne bode dopuščala, da se njeni lastni organi jej protivijo in prekrizavajo njen program. Program sedanje vlade pa je: sloga in mir mej narodnostmi. Od svojih organov tedaj zahteva, da so prebivalstvu nasproti brez razlike narodnosti objektivni in dobrohotni; od svojih uradnikov terja, da se boja političnih strank ne udeležujejo aktivno, da niso ščevalci in agitatorji in da na ta način ne pridejo ob zaupanje prebivalstva, katero je le nepristranskim in vseskozi pravičnim javnim funkcionarjem gotovo.“

„Če posamični uradniki — in teh je hvala Bogu le malo — ne ustrezajo pravičnim intencijam vlade, če se dajo voliti v agitacijske odbore, če se udeležujejo shodov, pri katerih se izreka vladi nezaupanje, če pripomagajo k ščevanju in se tako izpostavljajo rekriminacijam, bila bi velika hiba, da, proti našej dolžnosti, ko bi take uradnike, ki ne ravna po intencijah vlade, jemali v svoje varstvo.“

„V Kranjskej je več stotin uradnikov in javnih funkcionarjev, mej katerimi jih je mnogo nemške narodnosti in ki se prištevajo ustavovernej stranki, a vendar jim slovensko časnikaštvo ne stori nič žalega. Zakaj? — ker ima ta velika večina uradnikov dovolj takta, da se ne spušča v politična ščevanja in agitacije, ker je dosti previdna in spoznava, da uradnik ni poklican, igrati agresivno politično ulogo. Kdor izmej uradnikov tega spoznati neče, nego si dopada v ulogi političnega strankarskega boritelja, ta naj nasledke svojega dejanja pripisuje samemu sebi.“

To je povedano odločno dovolj in mi le živo želimo, da bi kedaj imeli veleprijetno priliko, registrovati jednake vladine izjave tudi iz drugih slovenskih pokrajin.

— („Darovanemu konju se ne gleda na zobe,“) pravi pregovor in mi tudi nemamo nikakega povoda, kritikovati redko ženeroznost kranjske branilnice, ki je ljubljanskemu „Sokolu“ dovolila, da sme brezplačno rabiti lepo telovadnico v realki. Hranilnica ravnala je iz blagega nagiba, kar pa nekaterim gospodom ni baš po godu in mej temi je tudi c. kr. telovadni učitelj Schmidt, ki bi baje rad onemogočil telovadbo Sokolov v realki. Ne le, da je v svojem pismu z dne 12. t. m. navel v sedmih točkah skoro vse telovadno orodje, kate-

rega Sokoli rabiti **ne smejo**, je 7. t. m. točno odredil mej drugimi dnevi tudi ponedeljek za telovadbo Sokolov. Včeraj pa, ko je prišlo kacijh 60 naših telovadcev, bila je telovadnica zaklenjena, ker je v njej imela „die alte Riege“ svoje vaje, katera do sedaj še nikdar v ponedeljek telovadila ni. Gospod Schmidt sicer v svojem listu z dne 14. t. m. bje ob prsi rekoč: Es thut mir in der That leid, dass durch meine Schuld eine Confusion entstanden ist“, a izvestno je, da se nam je hotel napraviti šabernak, kajti vse „kar leze in kar gre“ gomazelo je včeraj v telovadnico, ne iznimši niti g. Rütinga. No, bojazen g. Schmidta, da bi utegnil nastati „konflikt“, bila je puhla, kajti dobro vemo, kam in zakaj pes taco moli, tudi jour fixe „Sokola“ (g. Schmidt izumil je baje za to nov izraz „fressage“) izpal je izvrstno in mnogo bilo je v steklenem salonu veselosti, ko so se čitali g. Schmidtovi „pronunciamento“, zlasti stavki o odgovornosti, katere pa ob ponedeljkih do sedaj niti poznal ni, ker sam piše, da se ni brigal za to uro („um diese Stunde nie gekümmert“). Nečemo pozornosti čitateljev zlorabiti še na dalje s to zadevo, za to le še toliko, da dotični gospodje svojega namena dosegli ne bodo.

— („Fallen seh' ich Blatt auf Blatt.“) Pred nekaj dnevi prinesla je „Laibacherica“ prav sramežljivo na zadnji strani mej inserati naznanilo prvosedstva kamniškega „Lesevereina“, da je to društvo zadnji dan leta 1882. izvršilo nad sabo „harakiri“, da se je namreč razšlo. No, razhajati se pač ni bilo komu, ker je društvo izgubilo do malega vse ude; da je pa tako prišlo, to je za nas tolažljivo. Tako gine on dne do dne nemškutarija po Slovenskem!

— (Ples ljubljanskih veteranov) zadnjo soboto bil je jako dobro obiskan: plesalk, plesalcev in gledalcev se je kar trlo. Prostor okinčani so bili s podobo Nj. Velikanstva cesarja, vrhovnega društvenega pokrovitelja, obdana z veliko množino lepih cvetic, na strani pa je stala: na desno velika podoba Ljubljane (Aemona), na levo velika podoba Kranjske (Carniola). Prostor so bili krasno okinčani s cesarskimi narodnimi in mestnimi zastavami in z grbi kranjskih mest in trgov. Ples so razen vojaških dostojanstvenikov s svojo navzočnostjo počastili i g. deželni glavar grof Thurn in kupčijske zbornice predsednik g. Kušar. Posebno mnogo je bilo tudi podčastnikov domačega 17. pešpolka navzočnih, kateri so se odlikovali kot elegantni in jako vstrajni plesalci.

— (Predpustne veselice Čitalnice v Metliki): 21. in 28. januarja s plesom in petjem, 2. februarja Vodnikova svečanost z govorom in sijajnim plesom; 4. maskarada. 6. finale.

— („Tržaški Sokol“) izvolil je v občnem zboru 14. t. m.: Predsednikom g. Gjura Vučkovića, v odbor pa so voljeni gg. dr. Andrej Longhino, dr. Mate Trinajstić, Fran Kevešić, Fran Sakser, Fran Čokelj, Ivan Inamo, Martin Krže, Hinko Paternost. Društvo broji že nad 100 članov in ima nad 400 gld. premoženja.

— (Tiskarsk pogrešek.) V včerajšnjem uvodnem članku ima se v 3. odstavku na mestu „po oficijalne modrosti dr. Suppana in Jos. Lukmana“, brati „po finančne modrosti“.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 15. januarja. Govori se, da cesarjevič Rudolf opusti nameravano potovanje v orijent z ozirom na po povodnih poškodovane kronovine in da namerava nekoliko potovalnih stroškov nakloniti poškodovancem.

Pariz 16. januarja. „Figaro“ objavlja manifest princa Napoleona, kateri kritikuje zdanji položaj, zase zahteva Napoleonovo dedšino.

Lyon 16. januarja. Pravda anarhistov. Krapotkin skuša dokazati, da ni nikake mejnarodne zveze in pravi, da je jedino izvedljivo sredstvo za zboljšanje osode delavcev: razsvojitev (eksproprijacija) lastnine, ki bi se proglasila po konvenciji. Anarhije v Francosko

ni zasadi on, ampak Proudhon in misleci leta 1848. Ta ideja raste kljubu vsemu. Njegova obsodba bi prouzročila le proselyte.

Lyon 15. januarja. Predsednik sodišča v pravdi anarhistov dobil iz Švice, Nemčije in Rusije 19 pretilnih pisem.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 21. decembra.

(Konec.)

Puško s sedmimi strelji (Repetirgewehr) imel je Lenger napeto, a ni imel časa sprožiti jo. Tudi vodja Okorn trdi, da je moral jeden napadovalec prijeti Lengerja od zadaj, drugi pa od spredaj, drugače ne bi bilo mogoče razorožiti Lengerja, kateri, dasi le srednje postave, je bil vender krepak in jako pogumen vojak. Zasliši se jako mnogo prič, a ti nečejo, dasiravno jih predsednik ponavlja opomina na svetost prisege in jim grozi z večno in posvetno kaznijo, katera jih čaka, o stvari nič natančnega vedeti; vsi pravijo, da so le slišali, od koga in kje pa nečejo znati. Kakor železna zveza zde se nam te priče.

Štirinajstletni pastir Janez Urbanec, ki je pri rodovini Bezlajovej za pastirja, priseže in odločno izpove, da nič ne ve. Ko ga predsednik opozarja na več neresničnostij, ki se ne ujemajo z drugimi izpovedbami in ga vpraša, kdo ga je naučil tako govoriti, se kratko odreže: „Nobeden!“ Tudi o kapi neče ničesa znati, ravno tako o krvavej srajci. Predsednik opomni: „Se ve da, kapa vojaška je izginila za to, ker bi bila Bezlaja izdala!“ Priča Urbanec pravi: „Ne vem!“ Priča Marta Jermen, 17 let stara krščenica pri Bezlajevih stariših tudi ničesa ne ve. Prej je bila žandarju Hinku rekla, da jej je bil naročil Bezlaj drugi dan po umoru, naj krvavo srajco opere. Danes pa pravi, da je to storila sama, ker je bila srajca umazana in krvava. Na vprašanje predsednikovo, ali se jej ni nič čudno zdelo, da je srajca krvava, odvrne: „Ne, kakšna hoče pa biti pri mesarjih ko krvava?“ Kdaj je to srajco prej zadnjikrat oprala, toliko ve, kakor kdaj bo umrla. Isto tako izpovedo vse druge priče, izimši c. kr. žandarmov Hineka in Okorna. Le dve priči odločno in resnično izpovedavati, in ti sta Šavel in Strah. Ivana Šavel, bivša kuharica pri postajnem predstojniku v Zalogu, bila je isti dan proti polnoči še po konci in gledala iz okna v prvem nadstropji. Slišala je prepir in videla tri može. Dva sta zmerjala rekoč: „Kaj govoriš, kar ni res!“ Jeden je odgovoril: „Kaj misliš, da se vaju bojim?“ Na to slišala je pogosto priduševanje, in izrek: „Zdaj ga bomo!“ in klic: „Führer! Führer! her!“ potem pa je začelo pokati in osvedočena je bila, da nekoga bijejo in kolikor je zamogla razločiti, videla je, da dva tepeta jednega. Vsi trije bili so od prvega začetka skupaj. Pokalo je kar zaporedoma. Vse je trajalo kake pol četrt ure, potem je bilo tiho. Dva sta potem odšla, jeden za plotom jeden po cesti, na robu ceste prišla sta vkupe in šla tik postajnega poslopja proti Kašlju a ker je bila v mesečini senca od poslopja, ni mogla razločiti, kdo sta. Govorila sta tiho mej sabo. Jeden bil je večje, drugi srednje postave. Na vasi v Zalogu je bila še luč pri Udovčevih in pri Tonetu.

Bezljaj pravi, da nima opomniti na izjavo priče ničesa, Pavčič pa se roti pri živem Bogu, da ni storil ničesa Lengerju in da se še nikoli tepel ni. Bezljaj pripomni, da se boji, da zato laže.

Priča Andrej Strah, 22 let star kmetski fant iz spodnjega Kašlja, je zaradi hudodelstva teške telesne poškodbe na šest mesecev obsojen v ječi na Žabjeku. Isti večer bil je v Zalogu pri Gradišku, kjer mu je Sešek plačal vino, potem pa je zgodaj šel domov in ker je bil bolan, spat. Po noči prišel je Bezljaj po lestvici na hlev, kjer je spal in ga zbudil. Povedal mu je, da je imel namen, poklicati dekleta pri Dovču, pa Pavčič ga je klical na pomoč. Stekel je in „z žandarjem smo skočili vkupe in udaril je,“ rekel je Bezljaj, ne „vem s čim.“ Žandar je upognil kolena in potem sta s Pavčičem stekla, tako da ne vé, ali je še živ ali mrtev. Ko je priča vprašal: „katerega žandarja,“ odgovoril je Bezljaj, da

sta s Pavčičem pretepla „ta malega“ (Lengerja). Jokal se je in tožil, da je nesrečen, da je imel prej kapo, zdaj pa jo je izgubil. Žandar ga je vprašal, je li vojak in ga hotel predreti. A on ga je s sabljo usekal, sicer bi bil sam nesrečen. Priča mu je takrat rekel, da se mu smili, ker bo nesrečen. Drugi dan je priča vprašal Dovčeva, ali kaj ve, a ta je z ramama mignila in rekla: „ko bode do konca prišlo, bode že povedala.“ K Pavčiču je potem priča rekel: „Janez, slaba bo, Dovčeva dekle bo vse povedala.“

Bezljaj odločno taji, da bi bil priči kaj pravil. Sploh nista bila prijatelja, pa bi mu kaj tacega šel praviti!

Pavčič pa opomni, da je priča Strah vse po pravici povedal.

Bezljaj obrnivši se proti priči Strahu reče: „Ali imaš kako pričo?“

Strah odgovori Bezljaju: „Kaj si pa k meni prišel? Če nisi bil ti, bil je pa hudič v tvojej podobi. Saj bi mi bilo ljubše, da bi te ne bilo, vsaj bi me ne bili žandarji uklenjenega gonili v Ljubljano!“

Sodišče stavilo je porotnikom dvojno vprašanje, glaseče se za vsacega zatoženca na umor; a ko sta zagovornika dr. Ahazhizh in dr. Zarnik zahtevala, tudi na uboj.

Zagovornik Bezlaja dr. Zarnik je v jako dovršenem govoru izpeljeval, da ni dokazano, da bi bil njegov klient namen imel, umoriti žandarja Lengerja. Niti Bezljaj niti Pavčič ni imel orožja, še navadnega orožja kranjskih fantov, kola ne. Brez orožja pa se ne gre bojevati s c. kr. žandarjem, kateri je dobro oborožen. Tudi nista skušala zatoženca kaj sledu izbrisati. Bila sta v takem sfektu, da nista vedela, kaj delata. Ko bi človek v takem trenutku, ko dejanje izvrši, hladno premišljal, ne bi ga storil. Mnenje državnega pravdnika, da bi bila zatoženca žandarja morila, ko je že na tleh ležal, je samo mnenje, kajti dokazanega ni nič, a porotniki imajo soditi po dokazih, ne po mnenjih strank. Zagovornik tedaj smatra zločin le za žalibog navadni kmetski uboj in priporoča porotnikom, naj potrde vprašanje, stavljeno na uboj.

Porotniki, katerim načelnik je bil Henrik baron Lazarini, potrdé oba vprašanja na umor in sodišče obsodi Bezlaja in Pavčiča na smrt na vislice in sicer ima biti obešen najprvi Pavčič in potem še le Bezljaj. Oba obsojena prosita milosti.

Listnica uredništva: Gosp. Črnologar! Kakor vidite dobro došlo, isto tako tudi spis o južnej Istri! Zdravi!

Loterijske srečke 13. januarja.

Na Dunaji: 81, 65, 36, 43, 40.
V Gradci: 41, 90, 4, 73, 63.

Umrli so v Ljubljani:

10. januarja: Fran Rungar, delavec, 17 let, Ilovica št. 1, za otrpnenjem pluć. — Marija Vodnik, perica, 63 let, Soteska št. 6, za kronično arthritido.

12. januarja: Neža Finkel, mestna uboga, 87 let, Karlovska cesta št. 7, za marazmom. — Marija Urbas, posetnikova udova, 50 let, Reseljev trg št. 1, za spridenjem jetar.

13. januarja: Marija Dovganivec, 72 let, Ilovca št. 6, za starostjo.

V deželnej bolnici:

9. januarja: Jarnej Pipan, delavec, 49 let, za jetiko. — Marija Žavbelj, gostija, 82 let, za oslabiljenjem.

Dunajska borza

dné 16. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta 77 gld. 15 kr
Srebrna renta 77 „ 70 „
Zlata renta 95 „ 95 „

Tuji:
16. januarja.
Pri Slonu: Goldstein z Dunaja.
— Baron Tauffler iz Višnje Gore.
Fischel z Dunaja.
Pri Matiči: Klinger z Dunaja.
— Stare iz Kamnika. — Hamnel, Kuchar z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Vi.
die iz Kranja.
Pri bavarskem dvoru: Valove iz Sežane.

5% marcna renta	92	05
Akcije narodne banke	836	—
Kreditne akcije	280	75
London	119	70
Srebro	—	—
Napol.	9	50 1/2
C. kr. cekini	5	65
Nemške marke	58	70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119
Državne srečke iz l. 1864	100	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96	—
Ogrska zlata renta 6%	118	25
„ „ 4%	85	60
„ „ 5%	84	95
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	75
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	25
Kreditne srečke	100 gld.	171
Rudolfove srečke	10	19
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	221	—

Zahvala.

Za izraze toplega sočutja mej boleznijo naše nepozabljive, drage matere

Marije Urbas, roj. Levec,

ter za mnogoštevilno spremstvo k njenemu zadnjemu počitku izrekamo s tem vsem dotičnikom svojo najglobljejo zahvalo. Posebno zahvalo pa smo dolžni gospodom mesarjem, kateri so blagovolili drago ranjco počastiti s krasnimi vencami in bakljado.

V Ljubljani, v dan 16. januarja 1883.

(32)

Žalujoči otroci.

Pekarija in vinotoč

se pod ugodnimi pogoji daje v najem. — Natančneje pove upravnistvo „Slovenskega Naroda“.

(31—1)

Velika zaloga rumenega ali rudečega dolenjskega vina,

iz leta 1882 po 4 1/2, 5 do 6 gld., staro vino po 9 do 10 gld. avstr. vedro, in kakih 5000 žlahtnih 3 do 4 letnih

vinskih trt

po 1 gld. 50 kr. sto pri

A. Cvenkelj-i

(30—1)

v Sevnici (Lichtenwald.)

NAJBOLJŠI
PAPIR ZA CIGARETE
JE
LE HOUBLON
Francosk fabrikat.
PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!
(Pravi je ta papir za cigarete samo tedaj, če ima vsak list znamko LE HOUBLON in vsak karton nosi varstveno znamko in signaturo.)

Cawley & Henry
Propriétaire du Brevet
CAWLEY & HENRY, alleinige Fabrikanten, PARIS
Seuls Fabricants brevetés des Marques:
PAPIER ANANAS LE DRAPEAU NATIONAL
Couleur Malt Blanc ou Malt
Qualité supérieure Aux Armes de chaque Pays

(159—21)

Lovro Sebenicher, posestnik, restaurateur tikom kolodvora na Rakeku, odprl je vsestransko spedicijo.

Vsa izročena opravila pri prejemu in oddaji blaga na železnica, splečevanje vozovine itd. preskrbuje hitro, varno in ceno.

V njegovih čistih in suhih magacinih ogiblje se lahko vsak prejemalec visoke ležnine na železnici.

Pisanim vprašanjem odgovarja točno in natanko.

(27—2)